

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M.D., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2014, č.j. KrÚ 41146/2014/ODSH/8 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014, č.j. KrÚ 41158/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 6. 2014, č.j. KrÚ 41146/2014/ODSH/8, zamítá.**
- II. **Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19. 6. 2014, č.j. KrÚ 41158/2014/ODSH/8, zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2014 č.j. KrÚ 41158/2014/ODSH/8 bylo podle ustanovení § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 2. 2013, č.j. OSA/P-1350/12-D/26, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 14. 6. 2012 okolo 8:52 hod. v obci Rybitví, na silnici č. I/36 řídil motorové vozidlo tov. zn. Renault, reg. zn. vozidla „X“, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný při posouzení včasnosti podaného odvolání vycházel z obsahu správního spisu, podle kterého bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 2. 2013 doručeno dne 4. 3. 2013 tzv. „fickí doručení“ a posledním dnem pro podání odvolání byl den 19. 3. 2013, přičemž následujícího dne, tj. 20. 3. 2013 (v odůvodnění žalovaného je uvedeno 20. 3. 2014 - zřejmá nesprávnost) nabylo rozhodnutí právní moci. Odvolání bylo podáno dne 17. 2. 2014, žalovaný jej proto s ohledem na níže uvedené rozhodnutí ze dne 18. 6. 2014 vyhodnotil jako opožděné.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2014 č.j. KrÚ 41146/2014/ODSH/8 bylo zamítnuto odvolání žalobce do usnesení Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 4. 2014, č.j. OSA/P-1350-D/49, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o určení neplatnosti doručení písemnosti a žádost o prominutí zmeškání úkonu (odvolání) a navrácení v předešlý stav ze dne 17. 2. 2014, neboť žalovaný vycházel z toho, že bylo v průběhu správního řízení řádně prostřednictvím držitele poštovní licence doručováno na adresu trvalého pobytu žalobce, k níž měl tento zřízenou odnáškovou službu zásilky. Ve věci tak proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a na vydaném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla vyznačena po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání doložka právní moci. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu, neboť doručoval na adresu žalobce, která byla uvedena v registru evidence obyvatel. Jiná adresa žalobce nebyla známa, žalobce si zásilky nevyzvedl, nejednalo se přitom o osobu neznámého pobytu, tudíž nebyl důvod ustanovit mu opatrovníka. Žalobce měl přitom u držitele poštovní licence tj. u České pošty, s.p., zřízenou službu „odnos“, čímž vyloučil vhození zásilky do poštovní schránky. Správní orgán prvního stupně přitom při posouzení účinnosti doručení uvedených písemností vycházel i z přípisu České pošty, s.p., kterou ke svému odvolání doložil žalobce. Česká pošta s.p. potvrdila zřízení služby „odnos“ žalobcem dne 27. 7. 2009 s podpisem žalobce. Okolnost, že žalobce zřízení služby „odnos“ popírá, vyhodnotil žalovaný s ohledem na vyjádření České pošty, s.p. jako nerozhodné s tím, že se jedná o soukromoprávní vztah mezi žalobcem a Českou poštou s.p.

Žalobce napadl obě uvedená rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobce namítá nesprávné posouzení důkazů, nevypořádání se s odvolacími námitkami a nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Konkrétně žalobce tvrdí, že na obálce, v níž bylo doručováno předvolání a která byla vrácena správním u orgánu prvního stupně jako odesílateli, bylo uvedeno: „*Již více let adresát odstěhován z Konojedské 14 čp.*“

1469“ a dále zde bylo uvedeno „*odnos*,“ zadní strana obálky zůstala nevyplněna. Žalobce má za to, že tato okolnost měla signalizovat, že se může jednat o osobu neznámého pobytu, které je třeba ustanovit opatrovníka. Žalobce má za to, že rozhodování správního orgánu prvního stupně a patrně rovněž žalovaného o jeho žádosti o prohlášení neplatnosti právního úkonu neslo znaky libovůle.

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s následující argumentací uplatněnou v odvolání. Byla dána pochybnost o tom, zda se žalobce zdržuje na adrese trvalého pobytu, tedy zda není osobou neznámého pobytu; správní orgán prvního stupně v době doručování nedisponoval sdělením České pošty s.p. ze dne 25. 3. 2013, to však měl k dispozici až po té, co rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Žalobce tvrdí, že si nezřídil službu odnosu zásilek, neboť jako žadatel byla na žádosti uvedena paní Vyvialová, ta byla rovněž ztotožněna dle občanského průkazu, nikoliv žalobce. Žalobce má za to, že správní orgány si o této otázce jako o předběžné otázce měly učinit úsudek podle § 57 správního řádu, a existují-li pochybnosti o tom, zda žalobce měl službu odnosu zásilek sjednanou, pak bylo na místě postupovat dle zásady *in dubio pro reo*. Dále žalobce tvrdí, že písemnosti nebyly vhozeny do poštovní schránky adresáta, tedy se o nich nemohl dozvědět, tím má za porušenou zásadu dobré správy a součinnosti ve správním řízení. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 572/05, podle kterého je ke zjištění pobytu adresáta nutno vyčerpat všechny dostupné možnosti. Žalobce z uvedeného vyvozuje, že se s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně v důsledku uvedeného seznámil až dnem nahlédnutí do správního spisu. Tím, že nebyl žalobci ustanoven opatrovník, bylo mu odňato právo účastnit se ústního jednání podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 36 správního řádu. Žalobce namítá, že v usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 4. 2014 je nadbytečně uvedeno: „*uvedené písemnosti se považují za doručené.*“ Rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť se dle něho správní orgány nezabývaly podmínkami pro vyhovění žádosti ze dne 17. 2. 2014. Připouští, že se zabývaly splněním podmínek podle § 20 odst. 1 správního řádu. Žalobce namítá „*předčasné vydání rozhodnutí o přestupku.*“

Žalobce vytýká žalovanému, že nevyčkal nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 17. 2. 2014. Dále má pochybnost o tom, zda odpovědnost k přestupku nezanikla, neboť tvrdí, že sdělení o zahájení řízení o přestupku nebylo žalobci řádně doručeno.

Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014 č.j. KrÚ 41158/2014/ODSH/8 a rovněž zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2014 č.j. KrÚ 41146/2014/ODSH/8, včetně předcházejících rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na svém právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dle doručky ke sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo zanecháno poučení a zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 15. 1. 2013 s tím, že byla vložena do schránky dne 28.1.2013 a dle dalších údajů na obálce dne 30. 1. 2013 vybrána ze schránky. Obálka obsahuje, jak uváděl žalobce, informaci o tom, že žalobce je již více let odstěhován s tím, že je zde uvedeno „*odnos*“ s uvedením jména poštovní doručovatelky (M. K.).

Pokud jde o doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přestupku ze dne 8. 2. 2013, tato písemnost byla doručována žalobci na tutéž adresu, přičemž dle doručky byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 20. 2. 2013. Na zadní straně obálky je uvedeno „*odnos*.“ Písemnost nebyla vhozena do schránky, nýbrž byla vrácena odesílateli. K žádosti správního orgánu prvního stupně se Česká pošta, s.p. dne 25. 3. 2013 vyjádřila ke zřízení služby odnášky poštovních zásilek, když objasnila, že, nemá-li adresát uzavřenou dohodu o pronájmu uzamykatelné přihrádky (P.O.BOX), pak výzvy a poučení, oddělené od poštovních zásilek se v den příchodu připraví k vyzvednutí adresátem. Ty zásilky, které si adresát v úložní době nevyzvedl, se vrací zpět odesílateli s uvedením důvodu „*Nevyzvednuto-odnos*.“ Výzva a poučení zůstává společně s tiskopisem „*Výzva České pošty*“ na poště k dispozici adresátovi. Na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vyznačeno nabytí právní moci dnem 20. 3. 2013.

Dne 11. 2. 2014 se žalobce dostavil za účelem pořízení kopie ze správního spisu.

Dne 17. 2. 2014 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena „*Žádost o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla doručena, prominutí zmeškání úkonu a navrácení v předešlý stav, odvolání*.“ Žádost se opírala o ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, když výslovně a zcela jednoznačně bylo požádáno o určení neplatnosti doručení rozhodnutí o přestupku ze dne 8. 2. 2013, nikoliv rovněž písemnosti obsahující sdělení o zahájení správního řízení, a dále bylo požádáno o prominutí zmeškání podání odvolání proti uvedenému rozhodnutí, přičemž současně bylo podáno odvolání proti uvedenému rozhodnutí. Žalobce v žádosti tvrdil, že se o nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku dozvěděl na základě silniční kontroly dne 7. 2. 2014, když se dne 10. 2. 2014 dostavil na pracoviště registru řidičů Magistrátu hl. města Prahy. Se samotným rozhodnutím se seznámil až při nahlédnutí do spisu u správního orgánu prvního stupně dne 11. 2. 2014. Žalobce svoji žádost zdůvodnil tím, že dle něj nebyly splněny podmínky řádného doručování, neboť se z uvedené adresy odstěhoval a nebylo možné zanechat na vhodném místě zanechat oznámení o neúspěšném doručení písemnosti podle § 23 odst. 4 správního řádu. Za závažný důvod ve smyslu ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu, žalobce považuje nemožnost povědomí o existenci vedení správního řízení. Součástí podání byl dále podnět k provedení přezkumného řízení.

Správní orgán prvního stupně následně do správního spisu založil výpis ze služby „*Sledování zásilek*“, když podací č. zásilky RR648697940CZ je shodné s podacím č. uvedeným na obálce obsahující písemnost o sdělení zahájení správního řízení. Z uvedeného výpisu pohybu zásilky je zřejmé, že po neúspěšném pokusu o doručení byla zásilka dne 15.1.2013 uložena na poště 100 00 - Praha 10 a dne 4. 2. 2013 byla vrácena odesílateli. Obdobně ve vztahu k zásilce obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci přestupku, podací č. zásilky RR648731938CZ, je z výpisu služby „*Sledování zásilek*“ zřejmé,

že zásilka byla po neúspěšném pokusu o doručení uložena dne 20. 2. 2013 na poště 100 00 – Praha 10 a dne 7. 3. 2013 byla vrácena odesílateli.

K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ve věci přestupku, v němž žalobce zpochybňoval doručování jemu určených písemností s tím, že odmítal zřízení služby „odnos,“ připojil žalobce odpověď České pošty, s.p. ze dne 11. 3. 2014 na jeho stížnost, podle kterého nebylo prokázáno pochybení pošty, neboť postupovala podle dispozice „*Žádost o odnášku zásilek*.“ Odnášková služba zásilky byla zřízena dne 27. 7. 2009 u pošty Praha 10, na základě žádosti paní S.V., když žalobce byl uveden jako další adresát, „*připojený k výhradě odnášky*“, který se na žádost podepsal. Dle vyjádření vedoucího dodejny jsou takto žalobci doručovány veškeré došlé zásilky. Žalobce byl upozorněn na to, že služba odnášky stále trvá, a to až do odvolání. Dle přiložené kopie žádosti o odnášku zásilek je jméno žalobce uvedeno v kolonce pro fyzickou osobu připojenou k odnášce, je zde podpis. Občanským průkazem se prokázala paní S.V. Žádost je opatřena podpisem pracovnice pošty za slovy: „*Přezkoušel*“ a razítkem ze dne 23. 7. 2009 a dále razítkem ze dne 27. 7. 2009 s poznámkou „*odesláno na 100 03 Praha 3.*“

Žalovaný dne 18. 6. 2014 písemně vyhotovil rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení ze dne 7. 4. 2014, vypraveno bylo dne 19. 6. 2014 a téhož dne nabylo právní moci, neboť bylo doručeno právnímu zástupci žalobce do jeho datové schránky. Svoje rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že doručováno bylo v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu, přičemž zdůraznil podobnost podpisu s podpisem žalobce na pokutovém bloku, který je součástí správního spisu.

Dne 19. 6. 2014 žalovaný písemně vyhotovil a rovněž vypravil rozhodnutí o odvolání proti meritornímu rozhodnutí o přestupku, přičemž odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu, jako opožděné zamítl. Žalovaný vycházel z toho, že odvolání bylo podáno dne 17.2.2014, ačkoliv posledním dnem k podání odvolání byl den 19. 4. 2013, tedy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabylo právní moci dne 20. 3. 2013 (chybně uvedeno 2014, jedná se o zřejmou nesprávnost).

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Předně se krajský soud vyjadřuje k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o přestupku, když odvolání bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu, pro opožděnost zamítnuto.

Jestliže má žalobce za to, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno předčasně s tím, že žalovaný měl povinnost vyčkat nabytí právní moci ve věci žádosti o určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť se jednalo o předběžnou otázku, pak se dle názoru krajského soudu mylí, neboť v posouzení žádosti nebylo možno spatřovat předběžnou otázku ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu, a to proto, že na posouzení uvedené žádosti dopadá speciální ustanovení podle § 41 správního řádu.

V dané věci, když správní orgán sám rozhodoval o odvolání proti usnesení, nebyl zde zcela pochopitelně s ohledem na jeho znalost o tom, jak sám rozhodl, resp. znalost o tom, že rozhodnutí písemně vyhotovil předchozího dne, tj. 18. 6. 2014, žádný důvod, aby nemohl rozhodnout dne 19. 6. 2014, kdy bylo rozhodnutí ve věci odvolání proti usnesení o posouzení žádosti vypraveno a rovněž nabylo právní moci. Pro úplnost je vhodné poznamenat, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný opřel svoje posouzení opožděnosti odvolání jednak o obsah správního spisu ohledně doručování a jednak právě o rozhodnutí o odvolání proti usnesení, o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 17. 2. 2014.

Podle § 41 odst. 6 správního řádu platí: *O prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto.*

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že na rozhodování o prominutí zmeškání úkonu nelze použít ustanovení § 57 správního řádu, neboť se, jak již uvedeno, jedná o výslovnou úpravu rozhodování o prominutí zmeškání úkonu. Obdobné platí pro rozhodování o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu platí: *Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

Z ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, je rovněž zjevné, že ve věci posouzení žádosti žalobce určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci přestupku, se nejednalo o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, nýbrž o samostatný procesní institut, který řeší specifickou procesní situaci ve vztahu k doručování, přičemž zákonodárce výslovně odkazuje na podmínky § 41 správního řádu, tedy podle § 41 odst. 4 bylo na žalobci, aby prokázal, že překážkou vyzvednutí uložené zásilky byly vážné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Žalobní námitka předčasnosti vydání rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, je tak nedůvodná. Jestliže vycházel žalovaný z toho, že žádost žalobce ze dne 17. 2. 2014 byla zamítnuta, pak správně následně zhodnotil uplynutí lhůty k podání odvolání podle § 83 odst. 1 správního řádu, která činí 15 dní ode dne oznámení rozhodnutí, když aplikoval právní úpravu doručování obsaženou ve správním řádu.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu: *Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*

Podle § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu: *Písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.*

Podle § 23 odst. 4 správního řádu: *Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou*

denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 23 odst. 5 správního řádu: *Zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.*

V dané věci vzal správní orgán za prokázané, že žalobce měl zřízenou odnáškovou službu, kdy jiným vhodným místem pro zanechání výzvy s poučením a pro uložení doručované zásilky je právě pobočka pošty, u níž je služba zřízena. Tento výklad „jiného vhodného místa“ podle § 23 odst. 4 správního řádu, koresponduje s právním názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 178/2014- 31 ze dne 7. 4. 2015, na nějž odkazoval sám žalobce (zvýrazněno krajským soudem): *„Podle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu měl být adresát o uložení písemnosti **informován vložením oznámení o neúspěšném doručení a poučení do domovní schránky, popřípadě zanecháním oznámení na jiném vhodném místě.** Vzhledem k tomu, že zřízením služby „**odnos zásilek**“ vyjadřuje klient pošty svobodnou vůli nechat si všechny zásilky ukládat přímo na poště, lze pobočku pošty, kterou si klient smluvním ujednáním stanovil úložním místem, **označit za „vhodné místo**“ ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu.“ Tedy, uložení oznámení o neúspěšném pokusu o doručení a uložení výzvy na pobočce pošty, je-li zřízen odnos zásilek, je postupem při doručování v souladu s ustanovením § 24 odst. 3 správního řádu.* Nejvyšší správní soud dále nevyloučil současné zanechání poučení v domovní schránce, avšak rovněž zdůraznil, že je v zájmu adresáta, který si zřídil odnáškovou službu, zabývat se tím, zda a jaké písemnosti mu jsou na pobočce pošty ukládány. K uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu, kdy jmenovaný soud dospěl k tomu, že řádnost doručení v jím posuzované věci nebyla prokázána, je ještě třeba doplnit, že se jednalo o posouzení skutkově zásadně odlišné věci, kdy nebylo jednoznačně prokázáno, resp. došlo ke konkurenci protichůdných důkazů v tom směru, zda právě na pobočce pošty byly poučení a výzva k vyzvednutí zásilky uloženy, či nikoliv. V dané věci, která je předmětem této žaloby, je však nepochybné, že k zanechání výzvy a poučení a rovněž k uložení zásilky na pobočce pošty došlo, což je prokázáno doručenkou písemnosti a rovněž ve vztahu k samotnému uložení zásilky výpisem ze služby „*Sledování zásilek.*“ Otázka, zda žalobce službu skutečně zřídil, byla řešena v rámci usnesení o posouzení důvodnosti jeho žádosti ze dne 17. 2. 2014.

Tedy, žalovaný spočítal běh lhůty k podání odvolání v souladu se správním řádem, když počátek běhu lhůty vázal na doručení rozhodnutí desátým dnem uložení zásilky na poště jako jiném vhodném místě pro uložení při zřízení odnáškové služby ve smyslu ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu, přičemž zásilka byla uložena na pobočce pošty Praha 10 dne 20.2.2013, dnem 4. 3. 2013 byla považována za doručenou podle § 24 odst. 1 správního řádu a dne 19. 3. 2013 uplynula lhůta pro podání odvolání podle § 83 odst. 1 správního řádu.

Pokud jde o posouzení námitky, že žalobce neměl zřízenou odnáškovou službu zásilek u České pošty, s.p., pak tyto okolnosti byly a měly být předmětem posouzení při posuzování žádosti ze dne 17. 2. 2014. Krajský soud při zhodnocení námitky vycházel z obsahu správního spisu, kdy se z vyjádření České pošty, s.p. ze dne 11. 3. 2014, kterou předložil sám žalobce spolu s kopiemi žádosti o zřízení služby, jednoznačně podává, že Česká pošta, s.p., považuje

odnáškovou službu pro žalobce na dané adrese za zřízenou, a to stále až do odvolání služby žalobcem. Pokud jde o kopie žádosti, neměl žalovaný důvod pochybovat o tom, že žalobce se jako další adresát „připojený k výhradě odnášky“ podepsal na žádost o zřízení odnášky zásilek. Žádost byla podepsána dne 23. 7. 2009, tj. v den podání, rovněž pracovníci pošty (na žádosti před jménem pracovnice uvedeno: „přezkoušel“).

Rovněž jak uvedeno ve vyjádření České pošty, s.p., dle vyjádření vedoucího dodejny, jsou takto žalobci doručovány veškeré došlé zásilky. Žalobce přitom ani správnímu orgánu, ani soudu nenabídl důkazy o tom, že mu jsou úřední zásilky prostřednictvím držitele poštovní licence doručovány na jinou adresu, resp. v rozhodnou dobu byly doručovány, či že se uvedené tvrzení vedoucího dodejny pošty nezakládá na pravdě. Žalobce nenavrl ani důkazní návrhy z účelem objasnění okolností podání žádosti o zřízení zásilky, např. návrhem výslechu paní V.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu přitom platí: *Správní orgán promine zmeškání úkonu, **prokáže-li podatel**, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*

V citovaném ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu je zakotvena povinnost podatele prokázat, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. V dané věci však žalobce sice tvrdil, že u něj nastaly závažné důvody spočívající dle něj v tom, že v důsledku toliko údajného zřízení odnáškové služby zásilky nedošlo k jeho seznámení s vydaným rozhodnutím a dokonce ani se zahájením přestupkového řízení, avšak svoje tvrzení, tedy to, že si odnáškovou službu nezřídil, neprokázal, tedy neunesl důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu: *Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

Z ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, je rovněž zjevné, že zákonodárce výslovně odkazuje na podmínky § 41 správního řádu, tedy podle § 41 odst. 4 bylo na žalobci, aby prokázal, že překážkou vyzvednutí uložené zásilky byly vážné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Jak však již uvedeno shora, ve věci bylo prokázáno, že výzva s poučením a zásilka byly uloženy na pobočce pošty, zatímco žalobce neprokázal, že službu odnášky zásilky nezřídil. K tomu zbývá dodat, že měl-li žalobce odnáškovou službu zásilky zřízenou od roku 2009 a bylo-li mu na tuto adresu za využití odnáškové služby doručováno, avšak žalobce si takového postupu ještě v době jeho seznámení s obsahem správního spisu v roce 2014 nebyl vědom, jak tvrdil, pak nelze mít za to, že žalobce věnoval uspořádání svých záležitostí péči, kterou by bylo možno obvykle v takové situaci předpokládat. Jen stěží si lze přitom představit, že by žalobci nevznikly již dříve v souvislosti s odnáškovou službou, kterou však údajně nevyužíval, problémy s důsledky doručování úřední či jiné významné zásilky již v předchozím období. Nicméně, i kdyby tomu tak bylo, kdyby se tedy jednalo o první komplikace v důsledku popsání doručování, platí zásada *vigilantibus iura* (práva náleží bdělým).

Pokud jde o námitku, že měl být žalobci ustanoven opatrovník, pak krajský soud právě na základě shora uvedeného uvádí, že nebyl důvod pro ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, neboť bylo prokázáno, a to to nebylo žalobcem vyvráceno, že

má na adrese dle registru evidence obyvatel zřízenou odnáškovou službu, tedy že mu lze účinně doručovat.

Pokud měl žalobce za to, že měl být s obsahem správního spisu seznámen před vydáním rozhodnutí ve věci posouzení žádosti ze dne 12. 7. 2014 ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, pak takový postup, jestliže správní orgán správní spis nijak nedoplnil, nelze žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně vytýkat jako vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jednak bylo na žalobci, aby prokázal tvrzené skutečnosti, jak vyplývá z ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu a jednak, a to zejména, žalobce takovým postupem ani nemohl být poškozen, neboť nedošlo k tomu, že by správní orgán rozhodoval na základě podkladů, které žalobci nebyly známy, a to právě proto, že správní orgán sám žádné takové podklady nedoplňoval.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, pak obě rozhodnutí žalovaného splňují základní náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu, zejména je přitom zcela zřejmé, o jaké důvody opírají svůj výrok, jak popsáno shora, tedy dle krajského soudu jsou obě napadená rozhodnutí přezkoumatelná.

Namítá-li žalobce nadbytečnou větu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak nelze, než vzpomenout, že platí, *superflua non nocent* (nadbytečné neškodí). Není ani zřejmé, jak dle žalobce měla tato okolnost poškodit jeho veřejná práva.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně v době doručování nedisponoval sdělením České pošty, s.p. ze dne 25. 3. 2013, pak je třeba připomenout, že tato okolnost nic nemění na skutkovém ději, který byl vzat za základ rozhodnutí, nýbrž „*toliko*“ prokazuje zákonnost a účinnost doručení. To, že tímto sdělením správní orgán prvního stupně nedisponoval, tak není důvodem pro to, aby se k němu nepřihlíželo při posouzení účinnosti doručení.

Krajský soud na základě zhodnocení uvedených žalobních námitek proto neshledal, že by byla porušena zásada dobré správy či součinnosti, jak se domnívá žalobce. Stejně tak nelze akceptovat, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť argumentace žalobce ohledně toho, že nebylo řádně doručeno, neobstála.

Krajský soud proto veškeré námitky žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014 č.j. KrÚ 41158/2014/ODSH/8 a rovněž proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2014 č.j. KrÚ 41146/2014/ODSH/8, vyhodnotil jako nedůvodné a ztotožnil se s právním názorem žalovaného, když v podrobnostech na něj odkazuje. Tedy krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl ve vztahu k oběma napadeným rozhodnutím žalovaného.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. prosince 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová